

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **JUDr. J. S.**, IČ: X
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Janem Harcubou
sídlem Palackého 1327, 293 01 Mladá Boleslav

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018, č. j. 23384/18/5200-10423-701743

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 5. 2018, č. j. 23384/18/5200-10423-701743 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o přeplatku vydanému Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční úřad“) ze dne 14. 3. 2017, č. j. 1903931/17/2004-51523-106258 (dále jen „rozhodnutí o přeplatku“).

2. Z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 2. 1. 2017 finanční úřad zaevidoval řádné přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2016, ve kterém žalobce deklaroval naplnění podmínek předmětu daně silniční pro jedno osobní vozidlo pouze ve 2 měsících v období 1. čtvrtletí roku 2016 a vypočetl daň v částce 208 Kč. Finanční úřad ve shodě s údaji daňového přiznání vyměřil žalobci daň za rok 2016 konkludentním platebním výměrem č. j. 911101/1712004-51523-106258 ze dne 6. 2. 2017, který nabyl právní moci dne 31. 1. 2017 (§ 103 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném do 4. 6. 2018 (dále jen „daňový řád“) ve spojení s § 101 a § 140 daňového řádu, a § 15 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční (dále jen „zákon o dani silniční“). Vyměřenou daň v uvedené částce pak dle § 139 odst. 2 daňového řádu předepsal k úhradě na osobní daňový účet daně silniční žalobce (dále jen „ODÚ DSL“) ke dni 31. 1. 2017. Po odečtení této částky z ODÚ DSL vznikl žalobci přeplatek na tomto účtu ve výši 1 049 Kč.
3. Dne 13. 3. 2017 přijal finanční úřad podání žalobce obsahující žádost o vrácení přeplatku na všech daních evidovaných u finančního úřadu.
4. Dne 14. 3. 2017 finanční úřad vyhotovil dle § 155 daňového řádu rozhodnutí o přeplatku, kterým požadavku na vrácení přeplatku nevyhověl z důvodu neexistence vratitelného přeplatku. Rozhodnutí o přeplatku odůvodnil tím, že přeplatek vykázáný na dani silniční ke dni 14. 3. 2017 v částce 1 049 Kč převedl podle § 154 odst. 2 daňového řádu na úhradu nedoplatku vykázáného na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ke dni 14. 3. 2017 v částce 131 069 Kč se dnem úhrady 8. 1. 2016.
5. Dne 10. 4. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí o přeplatku odvolání, v němž namítal, že finanční úřad rozhodl nesprávně, protože za absence právního důvodu žádosti nevyhověl a převedl faktický přeplatek na dani silniční ve výši 1 049 Kč na fakticky neexistující nedoplatek na DPH vykázáný finančním úřadem ke dni 14. 3. 2017 v údajné výši 131 069 Kč. Žalobce vytkl finančnímu úřadu, že v zákonné lhůtě 30 dnů dle § 155 odst. 3 daňového řádu nevrátil přeplatek na dani silniční a přeplatek na DPH, a žalobce konstatoval, že ke dni vydání rozhodnutí o přeplatku fakticky tyto přeplatky existovaly. Dle žalobce neexistoval právní důvod pro vykázání nedoplatku na DPH, neboť neexistoval žádný nezaplacený platební výměr na DPH. Finanční úřad tak vydáním vadného rozhodnutí jednal protiprávně, když bez právního důvodu převedl přeplatek na dani silniční na fakticky neexistující nedoplatek na DPH. Žalobce považoval výrok rozhodnutí o přeplatku za vadný, neboť byl v rozporu se skutečností, jelikož byl postaven na nepravdivém, věcně nedoloženém a nepřezkoumatelném odůvodnění rozhodnutí.
6. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl. Navzdory zamítavému rozhodnutí shledal, že finanční úřad pochybil, když vycházel z chybných údajů v evidenci daní žalobce a rozhodl v rozporu se skutečností. Finanční úřad měl žádosti žalobce vyhovět a vrátit přeplatek na dani silniční v částce 1 049 Kč a přeplatek na DPH v částce 3 008 Kč. Finanční úřad v rozporu se skutkovým stavem na osobním daňovém účtu DPH (dále jen „ODÚ DPH“) zaznamenal ke dni 1. 6. 2016 doměrek DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011 ve výši 68 233 Kč, penále z této doměřené daně ve výši 13 646 Kč, a následně k takto evidovanému doměrku evidoval ke dni 14. 3. 2017 úrok z prodlení ve výši 37 215 Kč. Ve skutečnosti k doměření DPH za 4. čtvrtletí roku 2011 nedošlo, neboť dodatečný platební výměr, č. j. 4669069/1512004-51523-106258, ze dne 25. 6. 2015 s doměrkem po daňové kontrole byl odvolacím orgánem zrušen. Finančním úřadem provedený převod částky 1 049 Kč z ODÚ DSL na ODÚ DPH tak byl neoprávněný, neboť na ODÚ DPH měl být fakticky vykázán přeplatek, nikoli nedoplatek.

7. Žalovaný uvedl, že i přes výše uvedené pochybení finančního úřadu nemohl odvolání žalobce vyhovět a přeplatek zjištěný ke dni 14. 3. 2017 vrátit, neboť existenci přeplatku musel znovu zkoumat ke dni rozhodnutí o odvolání, a to včetně tzv. testu vratitelnosti. Dle žalovaného nelze z textace § 155 odst. 2 a 3 daňového řádu, které řeší právo a podmínky spojené s požadavkem na vrácení vratitelného přeplatku, dovozovat, že by správce daně byl povinen vrátit přeplatek ve výši vykázané v době podání žádosti. V době podání žádosti správce daně zkoumá splnění podmínek pro vrácení přeplatku, přitom pokud vratitelný přeplatek dosahuje nejméně částku 100 Kč, má povinnost jej vrátit ve lhůtě 30 dnů ode dne obdržení žádosti. Správce daně je ale oprávněn testovat existenci vratitelného přeplatku po celou dobu, než je případně vratitelný přeplatek vrácen, tzn. nejpozději ještě před jeho vrácením daňovému subjektu. Pokud daňový subjekt požádá o vrácení konkrétní částky vratitelného přeplatku, příp. o všechny vratitelné přeplatky u daného správce daně, správce daně vrátí částku odpovídající aktuální situaci v evidenci daní ke dni, kdy má být částka poukázána. Může tak nastat situace, kdy v mezidobí od podání žádosti do poukázání vratitelného přeplatku dojde ke změně jeho výše, a to oběma směry.
8. Při zachování převedené částky 1 049 Kč z ODÚ DSL na ODÚ DPH vykazoval podle žalovaného od července roku 2017 ODÚ DPH nedoplatek, který byl ke dni 8. 3. 2018 vyčíslen v částce 5 488 Kč. Důvodem vzniku nedoplatku byla skutečnost, že ke dni 10. 7. 2017 byl ve smyslu § 143 a § 251 daňového řádu po přezkumném řízení na základě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, č. j. 23829117/5300-22444-702525, ze dne 25. 5. 2017, předepsán k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 doměrek v částce 5 748 Kč a penále z částky doměřené daně v částce 655 Kč. K této doměřené dani ode dne 1. 2. 2013 ve smyslu § 252 daňového řádu nabíhal úrok z prodlení, který byl k datu 8. 3. 2018 předepsán v částce 3 238 Kč. Žalovaný dospěl k závěru, že přeplatek na ODÚ DPH ani na osobních daňových účtech ostatních daní žalobce dle § 154 odst. 1 daňového řádu finanční úřad v době vydání napadeného rozhodnutí neevidoval, proto nebylo možné požadavku na vrácení daňových přeplatků vyhovět.
9. Žalovaný dále uvedl, že pro žalobce bylo výhodnější nasměrování přeplatku 1 049 Kč z ODÚ DSL na ODÚ DPH tak, jak provedl finanční úřad. Došlo ke konzumaci tohoto přeplatku daně silniční s nedoplatky DPH a v důsledku toho byl základem pro úročení DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 nedoplatek v nižší částce.
10. Žalovaný uzavřel, že, ke dni 23. 4. 2018 byl na ODÚ DPH evidován nedoplatek v částce 5 501 Kč. Finanční úřad sice porušením § 149 odst. 4 daňového řádu v roce 2017 pochybil při rozhodování o přeplatku, avšak v době vydání napadeného rozhodnutí bylo stále třeba postupovat v souladu s § 154 a § 155 daňového řádu, tj. v souladu s testem vratitelnosti, a zkoumat, zda jsou splněny podmínky pro vrácení přeplatku.

Obsah žaloby

Existence přeplatku

11. Žalobce předně namítá, že finanční úřad bez právního důvodu převedl fakticky existující přeplatek na dani silniční ve výši 1 049 Kč na fakticky neexistující nedoplatek na DPH, údajně vykázaný ke dni 14. 3. 2017 ve výši 131 069 Kč. Žalobci tedy nebyl vrácen požadovaný přeplatek na dani silniční ve výši 1 049 Kč a přeplatek na DPH ve výši 9 716 Kč. Nedoplatek na DPH neexistoval. Finanční úřad dle žalobce nevedl řádně evidenci osobního daňového účtu žalobce na DPH a zneužil zákonnou pravomoc, neboť vydal předmětné

rozhodnutí k tíži žalobce. Žalobce navrhl provedení výslechu zaměstnanců finančního úřadu a žalovaného.

Nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí a nesprávné hodnocení podkladů

12. Dle žalobce rozhodl finanční úřad nesprávně, v rozporu se skutečností. Bez právního důvodu tak vydal vadné rozhodnutí o přeplatku s nepravdivým odůvodněním. Rozhodnutí o přeplatku je tak nepřezkoumatelné, stejně tak napadené rozhodnutí, neboť je prvoplánově poplatné vadnému výroku finančního úřadu.
13. Žalobce dále namítá chybné provádění důkazů a uvádí zásady hodnocení důkazů s tím, že není možné, aby správní orgán prováděl důkazy jednostranně, selektivně, toliko důkazy, které podporují jeho stávající či budoucí záměr určitým, předjímaným způsobem rozhodnout. Obsahem odůvodnění rozhodnutí má být rozbor a hodnocení podkladů rozhodnutí, kdy správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Musí zde být uvedeno, jakým způsobem se správní orgán vypořádal s návrhy, důkazy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Přezkoumává-li správní soud zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, činí tak skrze odůvodnění tohoto rozhodnutí, nikoliv prostřednictvím obsahu správního spisu. Dle žalobce není přípustné předjímat ani hodnotu důkazů, natož předjímat samotné správní rozhodnutí. Žalobce v rámci zásady volného hodnocení důkazů zastává právní názor, že pokud se finanční úřad nebo žalovaný rozhodne podporovat své předem předjímané skutkové zjištění nebo předjímat samotné rozhodnutí ve věci a pomine námitky, nebo navržené či nabízející se důkazy, z nichž vyplývá opak, nepochybně tím nepřipustně vybočuje ze zákonných mezí, které sleduje zákonodárce „pro/při“ aplikaci volného hodnocení důkazů v praxi.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce žalobce vztahující se k převedení přeplatku z ODÚ DSL na ODÚ DPH uvedl, že v době rozhodování žalovaného jakožto odvolacího orgánu přeplatek na ODÚ DPH ani na osobních daňových účtech žalobce na ostatních daních dle § 154 odst. 1 daňového řádu, finanční úřad neevidoval, a proto nebylo možné požadavku na vrácení daňových přeplatků vyhovět.
15. Přestože finanční úřad měl žádosti žalobce podané dne 13. 3. 2017 vyhovět a vrátit přeplatek na dani silniční v částce 1 049 Kč a přeplatek na DPH v částce 3 008 Kč, nejedná se dle žalovaného o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, proč tak neučinil, když vycházel z chybných údajů v evidenci daní. Žalovaný má za to, že není nepřezkoumatelné ani rozhodnutí žalovaného jakožto odvolacího orgánu, v němž je správní úvaha žalovaného řádně vyjádřena a rovněž vypořádány odvolací námitky. V době rozhodování žalovaného jakožto odvolacího orgánu přeplatek na ODÚ DPH ani na osobních daňových účtech žalobce na ostatních daních dle § 154 odst. 1 daňového řádu, finanční úřad neevidoval, proto nebylo možné požadavku na vrácení daňových přeplatků vyhovět. Při neexistenci vratitelného přeplatku odvolací orgán nenašel důvod pro změnu výroku rozhodnutí o přeplatku. Žalovaný trvá na tom, že jak rozhodnutí o přeplatku, tak žalobou napadené rozhodnutí obsahují řádné odůvodnění, které splňuje požadavky judikatury kladené na správní rozhodnutí.
16. Námitku žalobce týkající se selektivního hodnocení důkazů žalovaný navrhuje pro její obecnost odmítnout. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí připustil chybné

rozhodnutí o přeplatku, v době rozhodování odvolacího orgánu však bylo třeba vycházet z aktuálního stavu osobních daňových účtů, přičemž v případě nalezení přeplatků bylo třeba je také podrobit testu vratitelnosti.

Další podání žalobce

17. Podáním ze dne 31. 1. 2020 žalobce doplňuje informaci o vydání vyrozumění správcem daně dne 6. 12. 2019, č. j. 9089471/19/2004-80542-100687, o výši nedoplatku na DPH v částce 5 891 Kč, s nímž se neztotožňuje, připomíná přerušení provozování všech živností dne 21. 3. 2016 a opakuje již dříve uváděná tvrzení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba (resp. rozšíření původní žaloby) byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i z moci úřední.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud předesílá, že nyní projednávanou věc rozsudkem ze dne 7. 10. 2021, č. j. 3 Af 55/2016-276, vyloučil k samostatnému projednání z věci 3 Af 55/2016. V témže rozsudku zamítl žalobu směřující proti dvěma jiným rozhodnutím žalovaného.
20. Žalobce v průběhu celého řízení podával rozsáhlá podání, která intenzivně doplňoval. V těchto podáních obsáhle popisoval nejen okolnosti nyní projednávané věci, ale též řady věcí nesouvisejících. Soud proto předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

Existence přeplatku

21. Podle § 149 odst. 1 daňového řádu je předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.
22. Podle § 153 odst. 1 daňového řádu je nedoplatek částka daně, která není uhrazena, a uplynul již den splatnosti této daně; nedoplatek je rovněž neuhrazené příslušenství daně, u kterého již uplynul den splatnosti, popřípadě též neuhrazená částka zajištěné daně.
23. Podle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatek částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.
24. Podle § 154 odst. 2 daňového řádu převede správce daně přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne,

kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.

25. Podle § 155 odst. 2 daňového řádu vrátí správce daně daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.
26. Žalobce předně nesouhlasí s postupem finančního úřadu, při kterém došlo bez právního důvodu k převedení fakticky existujícího přeplatku na dani silniční ve výši 1 049 Kč na fakticky neexistující nedoplatek na DPH ve výši 131 069 Kč, v důsledku čehož mu následně finanční úřad rozhodnutím o přeplatku přeplatek nevrátil.
27. Žalovaný nesporně, že finanční úřad postupoval v rozporu s § 149 odst. 1 daňového řádu, když na ODÚ DPH evidoval splatné daňové povinnosti, které nebyly žalobci stanoveny (viz bod 22. napadeného rozhodnutí). Na základě chybné evidence domnělého nedoplatku poté bez právního důvodu převedl přeplatek z ODÚ DSL na ODÚ DPH za účelem úhrady tohoto fiktivního nedoplatku. Domnělý nedoplatek ani po tomto převodu stále nebyl plně uhrazen, zatímco žádný přeplatek již (chybně) na žádném daňovém účtu žalobce evidován nebyl. Finanční úřad nevyhověl žádosti žalobce o vrácení přeplatku, což odůvodnil neexistencí jakéhokoliv vratitelného přeplatku.
28. Navzdory zjevnému pochybení finančního úřadu však byl žalovaný nucen v odvolacím řízení věc přezkoumávat s přihlédnutím k tzv. testu vratitelnosti. Během testu vratitelnosti se posuzuje započitatelnost přeplatků na případné nedoplatky, načež dojde buďto ke konzumaci přeplatku jednotlivými nedoplatky daňového subjektu nebo ke vzniku vratitelného přeplatku (§ 154 odst. 2 daňového řádu ve spojení s § 155 odst. 2 daňového řádu). Vrácení přeplatku je uskutečnitelné pouze tehdy, pokud daňový subjekt nemá evidované nedoplatky na jiných osobních daňových účtech u daného správce daně a zároveň není tímto správcem daně evidovaná žádost jiného správce daně o uspokojení nedoplatku. Není-li takových nedoplatků, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován.
29. Jak správně uvádí žalovaný v bodě 15. odůvodnění napadeného rozhodnutí, vratitelný přeplatek je v čase proměnlivou veličinou. Při rozhodování o vrácení přeplatku je klíčové zkoumat existenci přeplatku a jeho vratitelnost a je nezbytné tak činit ke dni vydání rozhodnutí, což v sobě pochopitelně zahrnuje i braní ohledů na nové skutečnosti, jež k tomu dni mohly vzniknout. Právě jednou takovou novou skutečností v projednávaném případě bylo, že po přezkumném řízení na základě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, č. j. 23829117/5300-22444-702525, ze dne 25. 5. 2017, byl žalobci předepsán k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 doměrek včetně penále a úroků z prodlení. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí tak přeplatek nejenže neexistoval (byl již dříve převeden na ODÚ DPH sice neoprávněně, ale poté byl na tomto účtu použit k úhradě nově vzniknuvšího nedoplatku), ale také obecně nebyl vratitelný právě pro existenci, tentokrát již skutečného, nedoplatku na ODÚ DPH.
30. Pokud nebyl v době vydání napadeného rozhodnutí na ODÚ DSL ani na ODÚ DPH evidován žádný přeplatek, ba naopak na ODÚ DPH byl nově evidován nedoplatek, nemohl žalovaný zrušit rozhodnutí o přeplatku a přeplatek žalobci vrátit, neboť musel postupovat

v souladu s testem vratitelnosti a byl nucen zkoumat, zda byly či nebyly i nadále splněny zákonné podmínky pro vrácení přeplatku (tj. přeplatek musel vzniknout a být vratitelným). Tedy ani za situace, že finanční úřad vydal chybné rozhodnutí o přeplatku, tak nebylo možné ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobci vyhovět a požadovaný přeplatek mu vrátit, neboť podle § 154 odst. 2 daňového řádu byla pro existenci vratitelného přeplatku vyžadována neexistence jakéhokoliv nedoplatku. Tato podmínka nebyla naplněna.

31. Žalovaný tedy rozhodl správně, neboť mu nezbývalo, vzhledem ke vzniku nových skutečností, než odvolání žalobce zamítnout a rozhodnutí o přeplatku potvrdit. Tato námitka žalobce tak není důvodná.
32. Vzhledem k výše uvedeným závěrům tak soud považuje návrh žalobce na dokazování pomocí zaměstnanců žalovaného a finančního úřadu za nadbytečný.

Nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí a nesprávné hodnocení podkladů

33. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nepřezkoumatelná zejména vzhledem ke skutečnosti, že hodnocení důkazů bylo provedeno chybně a že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, z jakých podkladů správní orgány dospěly k jednotlivým závěrům a jakými úvahami se řídily.
34. Ani této žalobní námitce soud nemůže přisvědčit.
35. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů tak musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 212/2006). Současně nelze na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 92/2012, bod 28).
36. Zároveň je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).
37. Soud uvádí, že vadami, k nimž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, rozhodnutí netrpí. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgány dospěly k jednotlivým závěrům a jakými úvahami se řídily. S odvolacími námitkami žalobce se žalovaný vypořádal.
38. Námitka žalobce směřující proti hodnocení podkladů pro rozhodnutí správních orgánů, vytýkající jim selektivní hodnocení důkazů, je zcela obecná a bez jakékoliv bližší konkretizace. Žalobce ve svých podáních napříč soudními i správními řízeními označuje rozhodnutí za nesprávná, formální, zmatečná, nepravdivá, chybná, nepřezkoumatelná, neakceptovatelná, nedostatečně věcně odůvodněná apod., a činí tak opakovaně a bez určitého vymezení, v čem tyto vady spočívají.

39. Po stránce hodnocení podkladů nelze žalovanému nic vytknout. V napadeném rozhodnutí přehledně vysvětlil celý procesní vývoj, předestřel právní rámec, načež ho aplikoval na konkrétní skutkové okolnosti řízení. Současně dostatečně popsal důvody, které ho vedly k zamítavému rozhodnutí navzdory pochybení finančního úřadu.
40. Soud při vědomí výše uvedených východisek dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí o přeplatku vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Ze shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl plně úspěšná, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu